

Sygn. akt

III AUa 575/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **20 października 2015 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Alicja Podczaska (spr.) SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **20 października 2015 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **K. I.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę socjalną

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **24 marca 2015 r.** sygn. akt **III U 716/14**

oddala apelację

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 czerwca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił K. I. prawa do renty socjalnej od 1.04.2014 r., ponieważ komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 26 maja 2014 r. nie stwierdziła całkowitej niezdolności do pracy. Ponadto uchylona została wcześniejsza, odmowna decyzja w przedmiocie prawa do renty socjalnej z dnia 3 czerwca 2014 r.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca domagał się jej zmiany i przyznania prawa do dochodzonego świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 24 marca 2015 r., sygn. akt III U 716/15, Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 3 czerwca 2014 r. w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy K. I. prawo do renty socjalnej na okres od 1 kwietnia 2014 r. do 30 listopada 2017 r. oraz umorzył postępowanie w przedmiocie decyzji z dnia 22 kwietnia 2014 r.

Sąd ustalił, że K. I., ur. (...), ukończył zawodową szkołę specjalną w zawodzie malarza, nie pracował, był uprawniony do renty socjalnej od września 2003 r. do 31 marca 2014 r. W orzeczeniu z dnia 26 maja 2014 r. komisja lekarska ZUS, po rozpoznaniu zaburzeń zachowania i emocji u osoby z deficytem intelektualnym, ZZA w krótkotrwałej abstynencji uznała, że odwołujący nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Celem zweryfikowania oceny stanu zdrowia wnioskodawcy dokonanej w postępowaniu administracyjnym, Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych psychiatry i psychologa. Biegły psycholog stwierdził u badanego sprawność umysłową na pograniczu upośledzenia umysłowego, zaburzenia emocjonalne, manifestujące się skłonnością do agresywności, utrudniające adaptację do otoczenia i uznał, że wymienione stany w zakresie funkcjonowania psychologicznego nie powodują całkowitej niezdolności do pracy. Biegła psychiatra stwierdziła u wnioskodawcy: encefalopatię, zaburzenia emocji i zachowania na podłożu organicznym, zespół uzależnienia od alkoholu w okresie abstynencji i oceniła, że wnioskodawca jest nadal całkowicie niezdolny do podjęcia jakiegokolwiek pracy na otwartym rynku pracy okresowo do listopada 2017 r. Powyższa opinia została uznana przez Sąd za wiarygodną podstawę czynienia ustaleń faktycznych, równocześnie Sąd nie uwzględnił spóźnionych zarzutów organu rentowego.

W apelacji od powyższego wyroku organ rentowy domagał się jego zmiany i oddalenia odwołania, zarzucając naruszenie art. 233 § 1 kpc, poprzez uznanie opinii biegłego psychiatry za wiarygodny dowód na okoliczność, że schorzenia wnioskodawcy powodują całkowitą niezdolność do pracy; a także naruszenie art. 12 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w zw. z art. 15 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej, poprzez przyjęcie, że schorzenia wnioskodawcy powodujące całkowitą niezdolność do pracy powstały przed 18 rokiem życia. Ponadto organ rentowy ponowił wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego psychiatry.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest nieuzasadniona i podlega oddaleniu, ponieważ zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu jest trafny i nie narusza prawa.

Spór w sprawie dotyczył prawa wnioskodawcy do renty socjalnej po dniu 30 marca 2014 r., na podstawie przepisów ustawy o rencie socjalnej z dnia 27 czerwca 2003 r.

Wnioskodawca był uprawniony do renty socjalnej, począwszy od 1.10.2003 r., podstawą przyznania świadczenia rentowego był stan zdrowia psychicznego wnioskodawcy. Na podstawie kolejnych decyzji wnioskodawca był uprawniony do renty socjalnej do 31.03.2014 r., przy czym trzykrotnie uprawnienie K. I. do świadczenia na dalszy okres zostało utrzymane dopiero w toku sądowego postępowania odwoławczego (w przypadku decyzji z dn. 30.12.2005 r. i z dn. 14.01.2008 r., 28.05.2010 r.). Jak wynika z opinii biegłej psychiatry z dn. 10 lutego 2015 r. w stanie zdrowia wnioskodawcy nie nastąpiła poprawa uzasadniająca odmowę przyznania świadczenia na dalszy okres. Opinia biegłej jest rzeczowa, uzasadniona przy odniesieniu ograniczeń, wynikających ze stanu zdrowia wnioskodawcy do codziennego funkcjonowania, w pełni zasługuje na walor wiarygodności, nie została skutecznie zakwestionowana przez organ rentowy. Z podanych przyczyn nie było podstaw do uwzględnienia wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego psychiatry. Potrzeba powołania kolejnego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (por. wyrok SN z dn. 4 sierpnia 1999 r., OSNP 2000/22/807)

Za całkowicie chybiony uznać należy apelacyjny zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, a to art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z art. 15 ustawy o rencie socjalnej w związku z ustaleniem, iż całkowita niezdolność do pracy wnioskodawcy powstała przed ukończeniem 18 roku życia. Powyższa kwestia została przesądzona prawomocnym orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 14 września 2006 r., sygn. akt III AUa 801/06.

Z braku podstaw faktycznych i prawnych do uwzględnienia apelacji, orzeczono, jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc.